

Volum Eseu. Eminescu Iisus

ȘTEFAN DUMITRESCU

O IPOTEZĂ TULBURĂTOARE

**EMINESCU - UN IISUS AL POPORULUI
ROMÂN**

**DE CE A EȘUAT MISIUNEA CHRISTICĂ A LUI MIHAI
EMINESCU ÎN ISTORIA POPORULUI DACO-ROMÂN ?**

**ESEU DE FILOZOFIE A CULTURII ROMANE
CARTE DE EDUCAȚIE A POPORULUI ROMÂN. PREGĂTIREA
POPORULUI ROMÂN ÎN VEDEREA SALVĂRII SALE ȘI A
REZISTENȚEI PE TOT PARCURSUL MILENIULUI III**

ȘTEFAN DUMITRESCU

O IPOTEZĂ TULBURĂTOARE

EMINESCU - UN IISUS AL POPORULUI
ROMÂN

DE CE A EȘUAT MISIUNEA CHRISTICĂ A LUI MIHAI
EMINESCU ÎN ISTORIA POPORULUI DACO-ROMÂN ?

ESEU DE FILOZOFIE A CULTURII ROMANE
CARTE DE EDUCAȚIE A POPORULUI ROMÂN. PREGĂTIREA
POPORULUI ROMÂN ÎN VEDEREA SALVĂRII SALE ȘI A
REZISTENȚEI PE TOT PARCURSUL MILENIULUI III

O nouă Viziune-concept inedita asupra lui Mihai Eminescu și a operei sale

Eminescu, cea mai mare minte pe care a ivit-o acest popor de trei milenii încoace, poate și cel mai citit scriitor român (dar și cel mai necitit scriitor român este, din păcate, un mare necunoscut în țara lui, și o enigma pentru poporul său. În timpul vieții lui a fost aproape nereceptat și necunoscut (gazetarul ce a mai fost cunoscut de câteva sute sau mii de cititori care citeau gazeta în care scria, iar poetul de cercuri de prieteni, de cercul lui Eminescu, care nu erau așa mulți), iar după moartea lui, până către anii 1930, Eminescu este socotit un poet “mandolinist”, după expresia lui Șerban Cioculescu, adică un poet ușor, facil, care a ascis poezii de dragoste pentru compozitorii de romanțe. Un poet ale cărui creații, devenite romanțe, le cântă lăutarii prin cârciumi și la grădinile de vară. Abia în deceniul al patrulea din veacul nostru vine George Călinescu asemeni unui titan și începe “marea descoperire a subcontinentului spiritualității românești” numit Mihai Eminescu. De la Călinescu avem în fața ochilor și în cultura română, un Demiurg al creației în cultură, un titan al spiritualității românești.

Al doilea mare descoperitor al lui Eminescu este Constantin Noica. Din păcate, Noica nu și-a dedicat viața în întregime lui Eminescu, pentru că în cazul aceste am fi avut, după anii 1960, al doilea mare moment al re-descoperirii titanului de la Ipotești. Să reținem ideea că Noica, spre deosebire de Călinescu, care-l descoperă pe Eminescu într-un mod “morfologic, geografic”, Noica o ia cu cercetarea spre adâncul operei lui Eminescu. Nu-și duce însa studiul până la capăt (vai, cât pierde Noica, dar și Eminescu, opera eminesciană prin aceasta neinspirație a lui), și faptul acesta este o mare nenorocire, o mare pierdere pentru cultura și istoria română. Al treilea moment al re-Descoperirii lui

Eminescu începe, probabil, cu lucrarea noastră “Eminescianism, brâncușianism, caragialism”, scrisă după anii 1980. Cu re-definirea radicală a conceptului de eminescianism, noi nu-l mai privim pe eminescu numai ca poet, persoana, prozator, gânditor politic. Noi îl privim pe Eminescu ca “fenomen istorico-spiritual de proporții colosale” în istoria românilor. În istoria unuia dintre cele mai vechi popoare ale lumii. (a se vedea lucrările noastre “Eminescianism, brâncușianism, caragialism” și “Eminescu ca subsistem pulsatoriu, viu, al marelui sistem al spiritualității noastre”). În acest articol, care este rezumatul unei alte lucrări mai întinse, încercăm să aducem o nouă viziune, sau mai binezis să completăm o nouă viziune pe care am adus-o în cultura română, despre Eminescu și Eminescianism. Viziunea este îndrăzneată, și pentru că ne lipsesc unele elemente ale argumentării, am intitulat aceasta “image-ipostază”, aceasta viziune a lui Eminescu, ipoteză. În construirea acestei noi imagini a lui Eminescunoi pornim de la o concepție integralistă, ca și de la ideea de Fenomen Eminescu în istoria culturii daco-romane, și a culturii universale. Așadar noi credem că viața, opera și persoana lui Mihai Eminescu alcătuiesc o sinteză, o ființă vie, pulsatorie, creatoare de cultură, o dată ce persoana și viața omului au trecut în operă, iar opera este vie, pulsează de viață și spiritualitate, răspândește cultură, simțire, gândire. Este un Fenomen istoric viu în continuă creștere, dezvoltare, într-o miraculoasă și predestinată evoluție. În centrul acestui Fenomen stă Omul Eminescu, cel care a creat opera (de fapt prin intermediul căruia a fost creată imensa operă), el este izvorul, Creatorul Fenomenului Eminescu. Eminescu, creatorul, asemeni unei sonde “epistemologice” a plonjat în adâncimile sufletului românesc de unde a absorbit sevele, miturile, elementele, motivele universului imens și subteran al Subconștientului colectiv al poporului român, sedimentele adânci, abisale, subprimare, ancestrale ale subconștientului colectiv românesc, pe care le-a priticit, le-a “re-priticit, aducându-le la suprafață și turnându-le în noi forme artistice”. Revigorând,

restructurând și îmbogățind astfel întregul Subconștient și Conștient Colectiv al poporului român, lucrare de mari dimensiuni temporale, spațiale și de substanță, pe care nu o putea face oricine. Cu Eminescu Imensul subconștient colectiv traco-daco-românesc intră în cea mai profundă reînnoire, restructurare, re-fundamentare, re-potențiere, re-întindere, re-lansare a sa în veșnicie, fapt care se proiectează vizibil și determinant la toate nivelele existențiale ale neamului nostru românesc. Nimeni nu a mai făcut lucrul acesta până la Eminescu, din neolitic până azi, iar opera lui, aceea de re-trezire la viață, de re-primocire, repotențare a Subconștientului colectiv al poporului român este de dimensiuni imense, cu consecințe enorme, imprevizibile în viitor. Cine este acest om, ne-am întrebat, care prin lucrarea subconștientului său comunică, penetrează, pune în mișcare, re-primoceste, re-sublimează Întregul subconștient colectiv, atât de vast și de dureros, milenar, al poporului său, regenerând întreaga ființă și întregul suflet românesc? S-a observat acest lucru, că epoca în care trăiește Eminescu anticipează, și este epoca celor mai mari împliniri din ultimele două milenii ale poporului român. Realizarea Unității social-teritoriale daco-române, atingerea unui nivel maximal de dezvoltare al sistemului socio-economic românesc, războiul de independență (care a fost prost fructificat, lucru care l-a întristat enorm pe marele geniu), devenirea României ca stat modern dezvoltat, european. Este ca și cum întruparea lui Eminescu pe pământ, în poporul român, ar fi însuflețit energii subtile, nemaivăzute și colosale, neamului său (subconștientul colectiv al lui) care s-a trezit din moarte, din lăncezeală la istorie, la progres. Altfel spus, într-un alt plan, în planul cosmic al poporului român, în nivelul său ontologic-energetic, fenomenul Eminescu este la o scară mai mică, asemenea Fenomenului Cristic, a fenomenului Iisus Cristos produs în plan cosmic-universal, și în planul istoriei umane. Iisus este un trimis pe pământ, El face parte dintr-un plan al Lui Dumnezeu. Asemenea Lui, Eminescu este un biet om, o fărâmbă de carne pe pământ, existența lui este o mare dramă în

societatea umană, în istorie, o mare suferință și o mare nedreptate făcută lui de oamenii neamului său. Trăiește puțin și este asasinat de către oameni, moare umil, batjocorit chiar (e vorba de Eminescu), dar în urma lui ceea ce a făcut el, opera lui, începe să crească și să lucreze la nesfârșit, asemenea unei Catedrale vii. Opera lui Iisus Christos se continuă, crește la nesfârșit după moartea lui impresionantă, pe cruce. Astfel creștinismul s-a răspândit în lume, iar de atunci el este viu, lucrează, efectul fiind o neconținută evoluție a omului în universul uman, fertilizarea cu “Substanța divină” a umanului. La fel ca în cazul Lui Hristos s-a întâmplat și în cazul lui Eminescu. El este un Iisus românesc. (iată încă un argument, când Mozen Rozen, rabinul evreilor din România, anii 1980, îl făcea pe Eminescu fascist și legionar, nu făcea altceva decât să săvârșească gestul ritualic pe care l-au făcut fariseii, preoții evrei, acum două mii de ani cu Iisus, prin care l-au necinstit și l-au condamnat la moarte. Acum ies la iveală documente care atestă cât se poate de convingător că Eminescu ar fi fost înlăturat programatic din viața publică, începând cu anul 1883, (după semnarea pactului secret între Germania, Austro-Ungaria și România) așa numita nebunie a lui fiind o înscenare, de către Titu Maiorescu și Petre Carp, de francmasoneria vremii lui, dominată, cum se știe, de iudeomasoni. Titu Maiorescu era francmason, pro-evreu, executa ordinele francmasoneriei, în același timp dacă în față “l-a ajutat “ pe Eminescu, în adâncul ființei lui l-a invidiat, la urât într-un mod puternic, grosolan, acesta fiind motivul pentru care l-a asasinat moral pe Eminescu. Gestul este înfricoșător de identic cu ceea ce s-a întâmplat în cazul Lui Iisus. Ce argument mai convingător decât acesta ne trebuie! Eminescu este Iisus Christos al românilor. El n-a venit să salveze toată creația Lui Dumnezeu, lumea, spița omenească, el a fost trimis ca să revigoreze energiile epuizate ale neamului său, substanța lui alterată, ca să reîmprospăteze, să resublimeze informația și energiile “decăzute” ale întregului subconștient colectiv al neamului daco-românilor. A venit, “trimis” fiind, pe pământ, în poporul lui, a suferit și a fost lovit,

nedreptățit, murdărit ca nimeni altul. Nu a fost om în lumea aceasta, în țara asta mai invidiat, mai urât, obscen urât, să ne aducem aminte numai cartea lui Alexandru Grama, episcop de Blaj, apărută după moartea lui Eminescu, revelatoare în acest sens, ca Eminescu. Și ca drept răsplată el ne dăruiește ce nu ne-a dat nimeni de când neamul daco-românilor s-a ivit pe pământ, ne face cel mai mare dar în istorie, pentru că opera lui este, într-adevăr, cel mai mare Dar de la Deceneu încoace, făcut poporului român. Eminescu este un Iisus care purifică și dă putere întregului neam românesc (deși fenomenul este invizibil, el petrecându-se la nivelul câmpului psiho-energetic al neamului său, la nivelul subconștientului colectiv, al aerei poporului său, îl percepem, îl simțim concret, imens), care vine în neamul său, se jertfește pentru el și îl repotentează, îl resublimează în așa măsură cu această energie subtilă, cosmică, nevăzută, încât creația în toate planurile, a neamului său, sare peste un anumit nivel onto-epistemologic-existențial, iar neamul daco-românilor devine o națiune europeană de seamă după 1918. Este de asemenea, aici ipoteza devine îndrăzneată și n-avem toate argumentele s-o susținem, posibil ca Eminescu, în aria neamului său, să fi îndeplinit misiunea cristică de a lua păcatele oamenilor neamului său pe umerii lui. Altfel spus cantități imense de energie negativă psihică, pe care le conținea subconștientul colectiv al neamului său, subconștientul nostru individual, ale căror efecte în plan spiritual- ontologic-istoric sunt negative, distructive, să ni le fi luat ca și Cristos, fapt care a dus la o purificare a neamului românesc, la o pozitivare a energiilor lui, consecința fiind progresul extraordinar al României între anii 1859-1940, "salvând" astfel poporul român. Reușind să-l catapulteze pe o linie de evoluție pozitivă, fapt care s-a întâmplat în realitate. Iată ce ne întărește și mai mult această idee, că Eminescu în istoria neamului său a fost un trimis salvator ca și Christos în istoria speciei umane, că a îndeplinit o mare misiune istorică, de natură asemănătoare cu cea cristică. Atențiune, noi nu spunem că Eminescu este, ca realizator al unui plan divin, ca element

care face parte dintr-un Plan divin, de natură, de esență divină, cum a fost Cristos, care este Fiul lui Dumnezeu, este o treime din unitatea trionocă a lui Dumnezeu, a Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh. Iată alte argumente ale acestei teze pe lângă argumentul adus mai sus (cel cu rabinul Mozen Rozen):

- 1) Paralelismul frapant între viața și opera lui Iisus Cristos și cea a lui Eminescu, discutat mai sus. Eminescu este un biet om de o frumusețe umană, morală extraordinară, el receptează, absoarbe tot răul social, energia negativă a neamului său, a oamenilor, el fiind de fapt un asasinat al semenilor săi, al cunoscuților lui, a neamului său, dând în schimb o operă extraordinară, cu efecte pozitive, subtile, de neimaginat.
- 2) El este de asemenea de o cinste și o curățenie morală de necomparat cu a contemporanilor săi, asemănătoare cu a sfinților, cu a oamenilor încărcăți cu har. Este de o frumusețe sufletească uimitoare. Greșește uneori în viață, ca în cazul relației cu Veronica Micle, pentru că spre deosebire de Iisus el nu este Dumnezeu, nu este de natură divină. Dar bănuim că vine dintr-un plan înalt, dintr-un alt nivel cosmic. (a se vedea perfecțiunea divină, de cristal, al poemului Luceafărul)
- 3) Asasinarea lui asemănătoare cu a lui Christos. Ies la iveală din ce în ce mai multe date, argumente că Eminescu ar fi fost scos din viața publică în urma unei odioase înscenări a “nebuniei” sale de către francmasoneria din epocă. Vinovatul numărul unu ar fi Titu Maiorescu. De asemenea că i s-ar fi făcut “tratamente” cu mercur care să agraveze starea organismului. Vârsta la care este asasinat moral Eminescu este aceea de 33 de ani, 1883, vârstă identică cu cea a lui Cristos.
- 4) Ne-am întrebat, în cazul lui Eminescu și a lui Dostoievski (care a fost condamnat la moarte prin spânzurare, dus la execuție sub spânzurătoare, și scăpat ca prin minune absolut în ultima clipă, când un călăreț care alerga cu calul în spume a venit și i-a adus din

partea Țarului grațierea. Dacă acel călăreț care venea de la sute sau mii de kilometri ar fi întârziat cinci minute, dacă s-ar fi abătut pe la vreo crâșmă, sau calul și-ar fi rupt piciorul, F. M. Dostoievski ar fi fost spânzurat, iar Rusia și omenirea ar fi fost lipsite de una dintre cele mai mari creații spirituale ale ei, de când se află pe pământ. Nu rezultă de aici cu claritate că “mersul” lui Dostoievski sub spânzurătoare, ca și venirea călărețului făceau parte dintr-un Plan din care nimeni nu putea să schimbe nici o secvență, nici un element ? Că F. M. Dostoievski trebuia să treacă prin această “mare încercare-jertfă”, prin care a trecut și Eminescu, prin care trec toți marii creatori), de ce li s-a dat acestor oameni o SUFERINȚĂ atât de mare, nenorociri atât de cumplite ? În cazul lui Eminescu el a fost lovit masiv, oribil, de răutatea și micimea contemporanilor săi, care practic l-au asasinat. Titu Maiorescu, Petre Carp, Caragiale, alții mari care ar fi putut să-l ajute (Kogălniceanu, pe care Eminescu l-a admirat, ca și Alexandri, despre care a scris atât de frumos) se fac foarte vinovați, indirect, de moartea lui Eminescu. Dar el a fost lovit și în demnitatea, în intimitatea lui sufletească dacă ne gândim la eșecul dragostei lui cu Veronica Micle. Iar nenorocirea cea mai mare, lovitura cea mai cumplită este lovitura care cade asupra familiei lui. Pe care, de data aceasta, Soarta, I-o dă, necruțătoare. Nu există în istoria culturii românești o familie mai lovită decât familia lui Eminescu, familia Eminovici-Eminescu. Ne gândim la frații lui care au murit tineri, ca și cum ar fi fost secerăți de destin, la moartea părinților lui, la faptul că dintr-o familie bogată, cultă, (pentru vremea aceea) și numeroasă ca a lui Gheorghe Eminovici să nu supraviețuiască decât un singur vlăstar, Matei Eminescu, ultimul fiu al căminarului, al cărui fiu, Gheorghe Eminescu a dat-o pe Iolanda Eminescu, plecată în Franța pe vremea lui Ceaușescu. Deci pe pământ românesc nu mai există nici un urmaș al neamului Eminescu. Dureroasă realitate. Același este și cazul lui Caragiale,

pe pământ românesc nu mai trăiește nimeni din neamul său, ultimele vlăstare expatriindu-se și trăind în Italia.

Marea lovitură dată familiei Eminovici- Eminescu, “jertfirea” ei, ca să spunem așa, ne vorbește și ea despre un destin misterios, sacrificial, de jertfa lui Eminescu în istoria neamului său. Ca și cum ar fi fost nevoie de o jertfă și mai mare decât a poetului, ca și cum jertfirea lui trebuia însoțită de jertfirea întregii familii Eminovici-Eminescu. Ca și cum Eminescu trebuia să fie în “centrul” jertfirii întregului său neam, al neamului lui Eminescu. Sunt prea multe semne care ne spun că “ceva” s-a întâmplat cu această familie, cu neamul lui Eminescu în această istorie. Astfel că acum ni se pare și mai verosimilă marea viziune christică, născută în cultura română la mai bine de un veac de la dispariția poetului, viziune care va continua, nu ne îndoim, în viitor, să ni se reveleze și mai mult. Lucrul acesta ne pune pe gânduri. Este limpede că Eminescu nu a fost în istoria umanității numai un scriitor, ci că el a făcut parte dintr-o familie de spirite și mai înalte, în ordinea cosmică a lumii. Este exact ceea ce ne spune poemul “Luceafărul”, care trebuie privit și el ca pe un “mesaj” cosmic, divin. Prin jertfa lui Eminescu s-a întors în nivelul existențial, cosmic, din care a venit să-și îndeplinească misiunea lui cristică pentru neamul românesc. Numai noi, românii, n-am înțeles nimic. Această nouă imagine-viziune a lui Eminescu este de fapt o revelație care i se face neamului pământesc acum, la sfârșitul mileniului doi. Oare de ce ni s-a făcut această revelație ? Vom fi oare noi la înălțimea acestei revelații ? Aceasta este problema!

7 ian 1996

DE CE, TOTUȘI, DACĂ MIHAI EMINESCU A FOST
UN “TRIMIS” DIVIN, O ÎNCERCARE A
DIVINITĂȚII DE SALVARE ȘI RENAȘTERE

ISTORICĂ A POPORULUI ROMÂN NU S-A REUȘIT ACEST LUCRU?

Este o întrebare care se impune cu necesitate după ce am luat cunoștință cu eseul-ipoteză de mai sus. Aceasta este și marea noastră obsesie. Ce s-a întâmplat în istorie cu noi, românii, de ce avem acest destin dureros și mizerabil toată istoria, de ce să nu fim lucizi. Unele dintre studiile noastre încearcă să răspundă la această întrebare, dar un răspuns concret nu-l vom avea niciodată. Dacă este adevărat că argumentele pe care le-am adus mai sus cu privire la destinul christic la lui Eminescu în istoria neamului românesc, și dacă este adevărat că simțim cu toții acest lucru, că “miracolul și misterul Eminescu” a declanșat în universul românesc o re-sublimare a întregului subconștient colectiv, dacă ceva ne spune că nu ne putem îndoi de acest lucru, că opera lui Mihai Eminescu a pătruns universul spiritual românesc până în străfundurile subconștientului colectiv al neamului daco-românilor, unind și închegând milenii de istorie, tot atât de adevărat este că lucrul acesta nu poate fi demonstrat științific pe cale experimentală și nici dedus pe cale logică, printr-un lanț de raționamente valide. Dacă nu ar fi existat în istoria noastră, și a Europei desigur, al doilea război mondial și nici comunismul, perioada de o jumătate de veac de comunism, acum am fi și noi, românii, o țară dezvoltată ca Austria, ca Belgia, etc. Sau aproape de acestea. Dacă Regele și principalii oameni politici ai momentului 23 August nu ar fi făcut marea greșeală să îl aresteze pe Antonescu, iar dacă acesta, deci Mareșalul Antonescu, ar fi reușit să încheie acel Pact secret cu Stalin, atât de favorabil nouă, (telegrama prin care Stalin acceptase, era de acord cu încheierea acestui Pact secret cu Antonescu a sosit la Ministerul de Externe în dimineața zilei de 23 august 1944. Grupul de năpârci trădătoare de la ministerul de Externe în frunte cu Buzești și Mociony Stârcea au ascuns telegrama și au urgentat

arestarea mareșalului) parcă altul ar fi fost destinul nostru după cel de-al doilea război mondial. Știm acum că cel de-al doilea război mondial a fost declanșat de forțele oculte francmasonice, care conduc lumea din Subterana politicii internaționale, (TFS, Teribila forță a Subteranei politicii internaționale, cum denumește această Forță ocultă Biroul de Viitorologie de la București), așa cum au fost declanșată Lovitura de stat numită Marea revoluție din octombrie sau Sistemul e lovituri de stat din Europa de Răsărit, adică Pseudorevoluțiile din anul 1989. Fenomen inițiat și condus după un Scenariu, de mare anvergură euro-asiatică, de același Vârf Financiar mondial sau Vârf mondial francmasonic (Vârful Societăților secrete care conduc Lumea) ținând cont că a fost distrusă și Uniunea Sovietică. Iar noi am fost o entitate, un sistem socio-economic prea mic în comparație cu perfida subtilitate și forța puterilor care ne-au vrut distruși ca popor. Dar noi înșine, ca popor, le-am făcut jocul acestor Forțe. Bine, dar dacă Dumnezeu ne-ar fi apărat, alta ar fi fost soarta noastră în istorie. Nu cumva misiunea cristică a lui Eminescu, lucrarea lui în ființa neamului românesc nu a fost atât de mare încât ea să ne salveze? Întrebarea este de neocolit pentru o conștiință dramatică așa cum suntem noi. Pentru că noi, românii, suntem acum, la sfârșitul secolului XX, la sfârșitul mileniului II, un popor pe cale de dispariție, aflat într-o stare de decădere, de descompunere greu de imaginat, lipsiți de orice energie și reflex de apărare. Un popor în psihologia și comportamentul căruia patologiile au explodat pur și simplu, s-au dezvoltat cancerigen, un popor care își dorește singur dispariție, și care parcă face totul pentru a dispărea. Un popor care se lasă manipulat ca un copil neajutorat !

Cum Marile puteri europene, ca și teribila Forță a subteranei politicii internaționale lucrează la proiectul Uniunii Europene, la proiectul Statelor Unite ale Europei, care urmărește “topirea” popoarelor mici ale Europei într-un “mare popor european”, care

va fi german sau nu va fi deloc, este limpede că ne găsim în fața unei mari primejdii istorice. Ei, bine, ca psiholog, ca om de cultură care stau aplecat asupra poporului meu (a se vedea lucrarea noastră “ Psihologia și Pedagogia poporului român”) suntem cutremurați, dezamăgiți de decăderea morală a poporului român, de setea cu care și-a distrus Economia, pe care a ridicat-o cu multă trudă timp de un sfert de veac. De la Eminescu încoace, așa cum spuneam în alte studii ale noastre, “poporul român s-a tot caragializat, nu s-a eminescianizat”. Dacă la sfârșitul veacului XIX corupția, jigodismul, imoralitatea și cinismul, inconștiența spirituală și morală cuprinseseră numai clasa politică, vârful societății, în secolul XX această întindere a “a metastazei” morale și psihologice, spirituale, a degradării substanței Ființei românești, a continuat să se facă atât pe orizontală cât și pe verticală, cuprinzând clasele și păturile de jos ale societății. Știm cu toții cât de îngrozit-scârbit era Eminescu de imoralismul păturii politice a țării, de decăderea ei care atingea zonele cele mai profunde ale umanului, decădere care ajunsese sub zona esenței omenești: “I-e rușine omenirii să vă zică vouă oameni”. Eminescu spera însă cu tărie în reînsănătoșirea poporului român, în re-lansarea lui viitoare, bazându-se pe moralitatea și sănătatea clasei de jos, a “tălpii țării”, care prin valorile sănătoase pe care urma să le dea va salva țara și-I va asigura o linie evolutivă în viitor. Ei, bine, în secolul XX lucrurile s-au întâmplat invers de cum sperase Eminescu. Procesul a debutat cu "stricarea și dezumanizarea" și mai întinsă a clasei politice, a stratului de sus al societății. Răscoala de la 1907, când au fost înăbușiți tinerii țărani care luptaseră la Plevna și la Zmârdan pentru Independența țării este un proces simptomatic pentru această îmbolnăvire și mai profundă și mai întinsă a societății românești. În 1917-1918, ultimii doi ani ai Războiului prim mondial a existat posibilitatea să dispărem ca stat. În cazul în care ar fi învins Germania și Austro-Ungaria noi am fi dispărut ca

stat. Din fericire conjunctura ne-a fost, ca printr-un miracol, atât de favorabilă, iar țărani români (clasa în care a crezut Eminescu) s-au comportat la Mărășești, Mărăști, Mateești, Oituz, pe câmpul de bătaie, atât de vitejește, încât destinul istoric s-a înclinat brusc către noi. În favoarea noastră. Am realizat după două mii de ani Marea unire a neamului românesc. Și în loc să fructificăm acest eveniment, această împlinire la maxim, astfel încât să creștem ca putere economică și militară suficient de mult ca să nu se mai joace nici un alt Stat, nici o altă Putere cu destinul nostru, clasa noastră politică interbelică s-a îmbolnăvit și mai mult de inconștiența setei de putere. Dacă este adevărat că perioada interbelică a fost o perioadă de dezvoltare economică, culturală, tot atât de adevărat este că stratul de sus al societății românești a suferit o îmbolnăvire, o degradare morală și mai profundă. Politicianismul la noi, românii, este o patologie atât de violentă și de profundă încât ea funcționează ca metastază ce cuprinde întregul strat social de sus al societății românești. Oamenii politici la noi, au fost pe tot parcursul evului mediu (când se numeau “partida boierilor” ce uneltea pentru răsturnarea Domnitorilor, reușind pe mulți să-i asasineze și să-i înlocuiască, consecințele fiind negative pentru țară), ca și în ultimele două secole o primejdie, un Factor care ne-a făcut mai mult rău decât bine. Atât în cea de-a doua jumătate a secolului XIX, cât și în perioada interbelică, iar ulterior în perioada comunistă și postcomunistă, oamenii politici au fost o nenorocire pentru țară. Trebuie neapărat să găsim o soluție care să rezolve această problemă. A venit pentru noi, ca o pedeapsă meritată pentru ticăloșia clasei de sus a societății, pentru inconștiența noastră de popor, în istorie, cel de-al Doilea război mondial, care pentru noi a fost o nenorocire. Și când Antonescu ar mai fi putut salva totuși ceva, i-am dat poporului român, prin politicienii care au conspirat împotriva Mareșalului, lovitura de grație. (Același lucru s-a întâmplat și în cazul lui Ceaușescu) Mareșalul, dacă ar fi

pactizat cu Stalin, ar fi fost ultimul bastion, în calea căderii României sub cizma lui Stalin, a comunismului, deși nu putem revedea cu minuție ce s-ar fi putut întâmpla în acel context. Ei bine, după ce țara a intrat sub cizma cotropitorului rus am asistat sub cea mai mare decădere și îmbolnăvirea psihologiei a poporului român, la cea mai mare decădere morală, spirituală a poporului român. După căderea lui Ceaușescu s-a văzut limpede cât de adânc a pătruns stricăciunea în adâncul ființei noastre naționale. După 1989 ne-am comportat ca un popor sinucigaș, pentru că suntem un popor grav bolnav psihologic-moral, pentru că suntem un popor suicidal, un popor cancerigen. Acest fapt, dar și pentru că forțele oculte care conduc lumea doresc acest lucru, lucrează în sensul dispariției noastre ca popor, (în această situație sunt toate popoarele mici ale Europei) va face ca în primele decenii ale secolului XXI noi, românii, să dispărem ca popor, așa cum au dispărut pe acest pământ strămoșii noștri daci. Drama, blestemul, se repetă, deci. Și asta în primul rând datorită stricăciunii care a cuprins acum întreaga Ființa națională, profunzimile ei. Cea mai stricată, cea mai bolnavă fiind clasa politică, apoi clasa intelectuală, cea care-i dă pe politicieni. (Ce este de făcut ? Noi propunem soluția salvării noastre ca popor în mai multe lucrări ale noastre) Întrebarea este, dacă Eminescu a avut o Misiune Cristică în Ființa poporului român, în Istoria lui, de ce acest fapt nu ne-a salvat ? De ce după cel De-al doilea Război mondial încoace decăderea lui, a neamului românesc s-a accentuat ? (Și aici întâlnim aceeași similitudine misterioasă cu Misiunea lui Christos în istoria Speciei omenești. Christos s-a întrupat în Poporul Ales al Lui Dumnezeu, a luat formă omenească și-a îndeplinit misiunea pe pământ, a fost trădat și asasinat de oameni iar El le-a luat oamenilor păcatele salvându-i astfel. Lucrul acesta îl știm din Biblie, îl credem ca adevărați credincioși în Dumnezeu. Vai, dar uitați-vă dumneavoastră, deși Christos ne-a luat păcatele murind pe

cruce pentru noi Istoria omenirii de la El încoace a fost la fel de plină de atrocități, de războaie, de crime, de trădări). Asta s-a întâmplat și se întâmplă datorită stricăciunii noastre, cum am mai spus. Că lucrul acesta ni se trage de la romani, care i-au colonizat în Dacia pe aventurierii și scursorile Imperiului aduse din Asia Mică, sau că Veacul fanariot ar fi contribuit în istoria la această “curvire, ticăloșire” a noastră, la această stricare a neamului, sau Comunismul a fost factorul care a adâncit și generalizat stricăciunea, problemele acestea le-am abordat într-o altă lucrare a noastră. Din perspectiva acestui studiu gândim o Pedagogie a Salvării poporului român în viitor. Ceea ce ne interesează pe noi în acest Studiu-eseu este întrebarea : de ce a eșuat misiunea chistică a lui Eminescu în Istoria poporului român ? Dar a eșuat ea ?, nu cumva ni s-a mai dat o “perioadă de încercare”, așa cum probabil i s-a dat și poporului evreu ? Sunt întrebări profunde și cutremurătoare, pe care trebuie să ni le punem. Misiunea lui Christos împlinită pe pământ a făcut din poporul evreu un mare popor, dar a fost el un popor al liniștii, un popor fericit, un popor bogat ? Nu ! Dimpotrivă ! După Christos a fost ca și cum blestemul Tatălui ceresc s-ar fi abătut asupra lor și mai crunt pentru modul cum l-au trădat și l-au batjocorit ei pe Christos, pe Fiul Lui trimis pentru salvarea poporului Lui Izrael, întru salvarea lui și a celorlalte neamuri. Ca urmare a acestui comportament asupra poporului lui Izrael s-a abătut și mai mult urgia care durează, iată, de două mii de ani. Dacă poporul lui Izrael l-ar fi primit cum se cuvenea pe Iisus și l-ar fi urmat, alta ar fi fost Istoria poporului evreu ? Alta ar fi fost soarta Civilizației umane ? Dacă noi nu ne-am fi purtat așa cum ne-am purtat cu Eminescu, ci ne-am fi purtat cu el așa cum merita o asemenea valoare poate că în cazul acesta Dumnezeu ne-ar fi salvat pe noi, pe români ! Ar fi încetat procesul de “îmbolnăvire, de stricare și de decădere” al Ființei naționale românești. Nu știm precis acest lucru, și nu vom ști

niciodată exact ceea ce s-a întâmplat în “Nivelul superior de organizare al Lumii” și nici în profunzimile Ființei românești. Dar dacă atât misiunea lui Christos cât și a lui Eminescu în Istoria poporului român au făcut parte dintr-un Plan, care trebuia să fie respectat întocmai ca un Scenariu de la care nu se poate abate nimeni, pentru că totul a fost prevăzut dinainte, în cazul acesta popoarele sunt absolvite de orice vină. Dar trebuia să se întâmple așa în cazul lui Christos (ca și al lui Eminescu, deși am văzut că pe cei doi nu-i putem pune pe același plan ontologic) tocmai pentru ca Iisus Christos să fie răstignit, adică să se petreacă jertfa, actul esențial al Scenariului. În cazul nostru, al românilor, în cazul lui Eminescu mult mai credibilă ar fi această Ipoteză. Eminescu a fost într-adevăr în istoria noastră un Dar al lui Dumnezeu, un Trimis, o Jertfă. Dar nefiind de valoare lui Christos, el nefiind de origine divină, el și-a îndeplinit doar misiunea spirituală, aceea de a cunoaște, de a pătrunde în adâncimile subconștientului poporului daco-român în toată interioritatea, vastitatea și adâncimea Universului milenar, spiritual, al subconștientului colectiv al poporului daco-român. Căci Eminescu într-adevăr unește aceste “popoare”, refăcând continuitatea unuia și aceluiași popor, a poporului român, realizând finalitatea de a re-sublima, de a re-structura, de a re-potența Subconștientul colectiv al poporului român. Opera lui Eminescu, lucrarea lui în adâncimea și în lăuntru spiritualității românești s-a cunoscut, căci după el s-a produs o profundă și masivă “emiescianizare” a spiritualității românești, a culturii, gândirii și simțirii românești, profundă și de lungă durată. Opera lui nevăzută, dar reală în plan ontologic al spiritualității românești a lucrat mult în devenirea, în procesul de restructurare al Ființei naționale românești. Ca dovadă că perioada 1859 – 1919 și 1940 este perioada celor mai mari realizări din istoria devenirii poporului român. Este posibil ca Misiunea christică a lui Eminescu, așa cum spuneam, să fi avut și rostul de a ne lua

“păcatele”, de a purifica și re-potența Subconștientul colectiv, Ființa națională a poporului român, dar aici, în cadrul acestei lucrări, puterea Jertfei lui să nu fi fost suficient de mare în comparație cu “stricăciunea”, întinderea și profunzimea ei, din Ființa noastră națională, cu Energia negativă din structurile subconștientului colectiv al poporului român. Este ceea ce se întâmplă cu marile creații umane, care ca să dureze în timp să nu fie erodate de spiritele haosului, au nevoie mereu de o jertfă și mai mare. Pentru a nu cădea în haos au nevoie de o jertfă la temelia lor. Când jertfa nu este suficient de mare Construcția se dărâmă. Este motivul Mitului Meșterului Manole din bincunoscuta Baladă. El Meșterul, trebuie să facă o jertfă pe măsura locului și a creației. Din perspectiva lucrării noastre “Psihologia și pedagogia poporului român”, Patologiile psihologiei poporului român, cu rădăcini în adâncimile abisale ale Poporului român, Axiofagia (boala, patologia care ne face să ne distrugem, să ne asasinăm valorile, patologie care face din noi un popor de criminali, de “canibali axiologici”), Politicianismul, boală cumplită a Psihologiei noastre, echivalentă cu o metastază generalizată, Atomita (tendința, patologia care ne face să ne atomizăm, să ne divizăm, să ne dușmănim, invidiem între noi,) Egoplasmul, cancerul Eului, Buricita pământului, Șmecheria, hoția, demagogia, etc, sunt cele mai grave patologii care ne “distrug”, ne îmbolnăvesc pe dinăuntru Ființa națională și Subconștientul colectiv al poporului român. În timpul Dictaturii comuniste, ele, patologiile psihologiei noastre ne-au făcut să ne comportăm cum ne-am comportat, oribil. Iar după căderea lui Ceaușescu, tot ele, patologiile profunde ale Subconștientului colectiv ale poporului român, ne-au făcut să ne comportăm ca niște vandali care ne-am jefuit Economia, ca niște hoți și jigodii, care ne autodistrugem cu o sete înspăimântătoare. Suntem un popor de “criminali axiofagi”, de jigodii, de hoți, ori lucrurile acestea înseamnă crime, înseamnă păcate. Suntem unul

dintre cele mai păcătoase neamuri și popoare din istoria umanității și moștenim lucrul acesta de la daci și de la traci, care au avut tendința către dezbinare în codul genetic. Au avut și ei suicidul în codul lor genetic și în subconștientul lor colectiv, și acest lucru ni l-au transmis și nouă tot genetic și pe calea Subconștientului colectiv, a memoriei ancestrale. Pe umerii poporului român apasă din străvechime un Mare Păcat. Aceasta este explicația suferinței noastre, a umilinței și a nenorocirii noastre istorice. Iar noi în loc să ne gândim cum am putea scăpa de acest păcat, de marile blesteme care apasă pe umerii acestui neam, noi, în loc să învățăm din marea tragedie și din boala noastră istorică ne-am făcut și mai răi în Istorie, mai jigodii, mai ticăloși, mai perfizi, sporind și mai mult patologia Poporului român, energia negativă, cancerigenă pe care am acumulat-o în structurile subconștientului colectiv al acestui neam, sporind și mai mult păcatul din noi, blestemul care apasă asupra noastră. Acest blestem, ca și răul pe care-l săvârșim continuu în Istorie și care sporește blestemul nostru istoric au făcut ca marea lucrare a Misiunii christice a lui Eminescu să nu izbândească, să nu poată să învingă răul din noi, care se autoregenerează într-un mod cancerigen. Iată de ce în veacul XX în Istoria poporului român, în Ființa românească, energia negativă a fost excedentară față de energia pozitivă, Binele din noi a fost mai mic decât Răul din noi, pe care-l sporim neconștient. În loc să învățăm ca popor din tragedia Istoriei noastre, ca să putem să ne salvăm, noi ne facem mai curve, mai jigodii, suntem mai răi și mai inconștienți, grăbindu-ne astfel ca popor către extincția noastră totală, către dispariția noastră definitivă. Alții ne-au construit scenarii ca să dispărem iar noi le îndeplinim cu sete, cu imaginație, cu sânge și „opera” ajutându-i să-și realizeze visul, să-și atingă scopul. Popor încărcat de un imens blestem, popor suicidal, aceasta ni se pare a fi cea mai profundă explicație a eșuării misiunii cristice a lui Eminescu în istoria românilor.

OAMENI DE CULTURĂ DESPRE ȘTEFAN DUMITRESCU ȘI OPERA LUI

"Poet, prozator, dramaturg, eseist, critic și istoric literar, filozof, analist politic, omul acesta atât de cuminte, cu o expresie de copil care se miră veșnic, este unul dintre cele mai neliniștite și ardente, sensibile conștiințe ale veacului lui. Când românii îl vor cunoaște cu adevărat, în toată adâncimea și profunzimea operei lui pe Ștefan Dumitrescu, se vor mira că un scriitor de talia lui Thomas Mann, a lui Albert Camus, s-a aflat, fără să-l cunoască, printre ei . La sfârșitul acestui veac Ștefan Dumitrescu este vârful de lance al literaturii române, împlântat adânc în universalitate. L-aș compara cu Mircea Eliade, dacă nu aș ști, cunoscându-i o mare parte din operă, că Ștefan Dumitrescu nu seamănă decât cu el însuși."

FRANCESCA PINI, critic literar, 1993

"Ștefan Dumitrescu : În tot ceea ce faceți și gândiți aveți mai degrabă aura unui întemeietor. Cred că ar trebui să faceți școală în jurul dumneavoastră, lucrând direct asupra destinelor vii prin elevii care ar putea să vă continue lucrarea, întemeind cetăți de spirit la fel de durabile ca și cele create la umbra măslinilor antici. Trăim vremuri prea mărunte și interesate pecuniar ca să găsiți o revistă deschisă imediat spre ceea ce gândiți. Singura soluție ar fi să vă adresați unei edituri ca Humanitas, care ar putea fi interesată de anvergura viziunilor dumneavoastră."

ION ZUBAȘCU, scriitor, Revista Expres-Magazin, nr. 4, 1993

